

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотиння

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 7 (33)

Субота, 17 лютого 1968 року

Ціна 2 коп.

Ударні будови 1968 року

1. Конотопське УВП.
2. Дніпродзержинське УВП.
3. Садгорське УВП.
4. Слов'янське УВП.
5. Чернівецьке УВП.
6. Склад Ровенського УВП.
7. Гуртожиток Сімферопольського УВП.
8. Гуртожиток Миколаївського УВП.
9. Гуртожиток Лебединського УВП.
10. Гуртожиток Комунарського УВП.
11. Жилий будинок Житомирського УВП.
12. Ужгородський будинок культури глухих.
13. Кіровоградський будинок культури глухих.
14. Сімферопольський будинок культури глухих.

— Виконати п'ятирічку достроково, до 7 листопада 1970 року! — Цей заклик став кровним ділом мільйонів трудящих нашої країни.

Трудівники учбово-виробничих підприємств Українського товариства глухих, широко розгорнувши соціалістичне змагання, вносять свій вклад у виконання п'ятирічного плану. Вони усвідомлюють, що чим краще і продуктивніше працювати, тим успішніше виконуватиметься виробничі програми підприємства, тим більше буде одержано нагороджень, багатшою стане економіка УТОГ, тим більше коштів вкладатиметься в капітальне будівництво для подальшого розвитку виробничої бази, для спорудження будинків культурного і побутового призначення.

Саме про це свідчить розвиток нашого Товариства, скажімо, за останні 10 років. Якщо в 1958 нагромадження по УТОГ становили близько 7 мільйонів карбованців, в 1967 році вони становлять понад 14 мільйонів карбованців; щодо капітальних вкладень, то вони зросли, відповідно, з 2 мільйонів карбованців до 8 мільйонів.

Приємно відзначити, що торік по системі УТОГ введено в дію:

- швейне підприємство в м. Чернівці,
- меблеве підприємство в містах Ровно і Лебедині,
- металообробне підприємство в м. Комунальськ,
- житлові будинки в містах Львові, Стрий і Дрогобичі,
- гуртожиток у м. Суми,
- будинок культури з спортзалом у м. Дніпропетровську,
- спортивний корпус у м. Житомирі.

Крім того, члени УТОГ дванадцять міст республіки одержали 324 квартири в будинках, які було споруджено за частковою участю Товариства.

На карті республіки позначено такі об'єкти, які передбачається ввести в дію у 1968 році:

1. Реконструйоване швейне учбово-виробничі підприємство в м. Конотопі (Сумська обл.) проектною потужністю випуску виробів на 600 тис. карбованців на рік.
2. Другу чергу металообробного підприємства в м. Дніпродзержинську (Дніпропетровська обл.) проектною потужністю 600 тонн кріпильних виробів на рік.
3. Текстильно-галантерейне підприємство в м. Садгорі (Чернівецька обл.) на 669 плетільних машин.
4. Швейне виробництво в м. Слов'янську (Донецька обл.) на 60 універсальних машин.
5. Трикотажне підприємство в м. Чернівці проектною потужністю випуску виробів на 1,1 млн. карбованців на рік.
6. Складське приміщення Ровенського УВП площею 600 кв. метрів.
7. Гуртожиток у м. Сімферополі на 167 мешканців, жилою площею 765 кв. метрів.
8. Гуртожиток у м. Миколаєві на 112 койко-місць і 20 квартир жилою площею 1192 кв. метри.
9. Гуртожиток на 167 мешканців у м. Лебедині (Сумська обл.) жилою площею 765 кв. метрів.
10. Гуртожиток на 167 чоловік у м. Комунальськ (Луган-

ська обл.) жилою площею 765 кв. метрів.

11. Жилий будинок на 70 квартир у м. Житомирі жилою площею 2150 кв. метрів.
12. Будинок культури на 300 місць з спортзалом у м. Ужгороді.
13. Будинок культури на 300 місць з спортзалом у м. Кіровограді.
14. Будинок культури на 30 місць з спортзалом у м. Сімферополі.

Крім того, в 1968 р. розпочнеться спорудження нових будівель і продовжуватиметься перехідне будівництво ряду об'єктів виробничого і культурно-побутового призначення.

Деякі обласні відділи УТОГ, як і торік, візьмуть часткову участь в спорудженні житлових будинків. Мині небагато часу, і сім'ї членів Товариства, які поки що не мають власних квартир, стануть щасливими новоселами.

Для створення належних умов цюгорічного будівництва необхідно, щоб усі керівники обласних відділів УТОГ і учбово-виробничих підприємств, яким затверджено план по будівництву і проектуванню на 1968 рік, негайно заключили договори з підрядними будівельними і проектними організаціями на будівництво і проектування об'єктів системи УТОГ, а також здійснювали систематичний контроль за ходом їх спорудження.

П'ятирічку — достроково!

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

Вже протягом двох років наше підприємство успішно виконує виробничий план по всіх техніко-економічних показниках. Так, наприклад, завдання першого року п'ятирічки ми виконали достроково, до 5 грудня, а план минулого року — 3 грудня. Загальна сума випущеної понадпланової продукції за ці роки становить 92,4 тисячі карбованців. Це був наш дарунок Батьківщині на честь її п'ятидесятиріччя.

В ці дні колектив підприємства, підтримуючи почин москвичів і ленинградців, взяв зобов'язання виконати п'ятирічний план до 25 вересня 1970 року і цим самим гідно ознаменувати 100-річчя від дня народження В. І. Леніна.

Запорукою успішного виконання взятих зобов'язань є велика активність всіх наших трудівників. Постійний контроль за виконанням взятих зобов'язань, своєчасне виправлення недоліків, запровадження в дію невикористаних резервів — ось в чому секрет наших досягнень.

Вагомий вклад у загальну справу поліпшення якості продукції та культури виробництва внесла і первинна організація УТОГ. Особлива її заслуга також у вихованні свідомості робітників. Ні один вчинок, хоча б самий незначний, не залишається поза її увагою. Ось приклад. Робітники тт. Сич і Олексик часто порушували трудову

дисципліну, не виконували змінних норм. Первинна організація УТОГ разом з профспілковою організацією зайнялась цими робітниками. Де товариською порадою, а де й суворим дисциплінарним стягненням добилися того, що тт. Сич і Олексик трічі в минулому році завоювали перехідний вимпел за кращі показники в змаганні, з врученням грошової премії.

Завдяки тісному взаємозв'язку партійної, комсомольської, профспілкової організацій та первинної організації УТОГ на підприємстві широко розгорнулось соціалістичне змагання. 4 бригадам присвоєно звання комуністичних, є 57 ударників комуністичної праці. Серед них керівник бригади пресувальників І. Подольчак. Його колектив щомісяця виконує виробничі завдання на 115—120 процентів. Від нього не відстає бригада верстатників, яку очолює Ю. Біро. Набагато перевищують виробничі норми і робітники К. Лопит, Г. Вовк, М. Вовк, М. Русин, ветерани праці робітники В. Бумбак, І. Королевич, Л. Шургидова, імена яких занесені до Книги пошани підприємства. Своєю левовою працею, власним прикладом вони запалюють весь колектив підприємства на ще вищі досягнення.

Ю. ТЕРПАК.
Заступник секретаря партійної організації Ужгородського УВП-1.

У ЦЕНТРІ УВАГИ

Змагання, що розгорнулось на Кіровоградському УВП за дострокове виконання п'ятирічки, зараз у центрі уваги партійної, профспілкової і комсомольської організацій підприємства. Доведення виробничого завдання до кожного цеху, до кожного робітника та виконання ними взятих зобов'язань — ось що лежить в основі всієї агітмасової роботи.

Для найширшого охоплення агітмасовою роботою всіх дільниць і цехів на засіданні

партійного бюро затверджено агітбригаду в кількості 32 чоловік. До її складу ввійшли кращі виробничники, активісти: бракер В. Зварич, вихователька гуртожитку Т. Лапіна, інструктор фізкультури Р. Любарський, контролер ВТК Л. Заплатникова, робітник В. Ноженко, начальник відділу постачання М. Гафанович та інші.

Н. ПОГРІБНА.
Наш нештат. кор.
м. Кіровоград.

Руки геть від В'єтнаму!

ЗУПИНІТЬСЯ, НЕЛЮДИ!

Кожного дня газети і радіо приносять людям все нові й нові тривожні вісті з В'єтнаму. На півдні та півночі цієї багаторазовою країни рвуться бомби американських агресорів.

Я теж хотіла б почути голос диктора та не можу: той, хто нині сіє смерть серед мирного населення В'єтнаму, убиває маленьких дітей, зробив мене на все життя інвалідом.

Я читаю рядки газетних повідомлень і в моїй уяві виринає моє минуле. Понад двадцять років промайнуло з того часу, як закінчилась війна і відгрімів салют Перемоги. А здається, що все пережите ніби відбулося вчора...

Багато лиха принесла в мою сім'ю війна. У битві під Сталінградом загинув мій 19-річний брат Віталій, комсомолец, який пішов на фронт добровольцем. А в боях під час оборони столиці нашої Батьківщини — Москви був тяжко поранений мій чоловік, ставши інвалідом на все життя. Він втратив руки, ноги, частково слух і зір і вже більше 25 років парализованний до ліжка.

А моя ж доля як склалася? У кінці літа 1942 року в числі багатьох молодих українських

дівчат я попала в облогу. Два тижні день і ніч у замкнутих вагонах, під пильною охороною німців нас везли на захід. І ось ми на Рейні, за 7 км від французького кордону, де нас купує, немов би рабів, один з фабриканти. У таборі за залізничними ґратами, в тяжкій неволі і непосильній праці пройшло три роки. Три довгі роки голодні, обірвані, виснажені, ми чекали смерті або ж звільнення.

В одне з бомбардувань американської авіації згорів наш табір до тла і ми стали жити в бомбосховищі. Новий 1945 рік зустрів у карцері німецького табору в Карлсруе. Спроба втекти ледве не коштувала мені життя. А потім знову (вже в котрий раз!) табір бомбардували американці. Важка бомба розірвалася поруч. Я втратила слух, а тіло моє було понівечене. І все ж молодий організм переміг. Я вижила.

Хіба ж можна таке забути? Ні, таке не забувається і не прощається. Ми прагнемо миру, і хай буде проклятий той, хто сіє смерть серед людей, хто робить їх каліками.

Н. АКСЮК.
м. Зінків,
Полтавська обл.

Важкою була весна 1919 року. Молоду країну Рад з усіх кінців оточувало вогняне кільце іноземних інтервентів. Саме в Донбас, де діяли білогвардійські контрреволюційні заколотники, рвалися денікінські війська. На загарбаній території вони встановлювали режим кривавого терору, грабували людей. На селі встановлювали поміщицьке землеволодіння.

Радянські люди гаряче відстоювали завоювання Великого Жовтня. В тилу ворога діяли партизанські загони. Червона Армія тільки формувалась. Недоставало продовольства, обмундирування, зброї.

В цей трудний час В. І. Ленін кинув клич: «Вітчизна в небезпеці! Всі на фронт!». Його полум'яні слова дійшли до серця кожного патріота. Плакати, лозунги, написані нашивкоруч і розклеєні на парканах, стінах будівель, закликали туди, де вирішувалась доля рідної Батьківщини. Той, хто любив її, не міг бути осторонь неї в цей неспокійний час. «Ти записався в добровольці?» «Райком закрито. Всі пішли на фронт». Подібні об'яви можна було побачити тоді на дверях багатьох державних і громадських установ. Не міг і я, хоча й глухий, сидіти вдома. Допомігав фронтові чим міг: копав окопи, будував укріплення. Та цього здавалось мало. Стати червоноармійцем, грудьми захищати свою Вітчизну від ворога. — Ця думка непокоїла мене, не покидала ні на мить. Якось, повертаючись з польової виїмки, що за селом, де з односельчанами ось вже кілька днів копали окопи, побачив, як назустріч мені мчалося кілька озброєних вершників. Досить здивувався, коли пізнав серед них своїх знайомих глухонімих з сусіднього села Ломоватки Івана Проценка та Семена Лугового. Порівнявшись зі мною, вони теж пізнали мене і зупинились, ледве стримуючи баских коней.

— Куди путь держите? — спитав їх після привітання. — Чому у вас ось ці штуки? — кивнув на гвинтівки, що виглядали з-за плечей.

— Ми червоноармійці, — поважно відповів Проценко.

— Як же вас, глухих, прийняли у ряди Червоної Армії? —

не повірив я його відповіді.

— Ми добровольці, а добровольцям не відмовляють.

— А мене приймуть? — не стримався я, щоб не запитати про те, що давно мене так турбувало.

— Обов'язково. Адже ти сильний, ще й до того освіче-

з піснею покидали цей широкий двір.

Підійшла і моя черга. З хвилюванням ступив до столу і поклав перед військовим заяву з проханням зарахувати мене добровольцем на фронт. Боя-

загальний список добровольців.

Того ж дня мені видали зброю і зарахували в 2-у бригаду 42-ї стрілецької дивізії, де доручили займатися різним провізійним спорядженням, постачанням продовольства тощо.

Одного разу, коли наш дивізіон проходив з боями поблизу мого рідного села, я попросив

Біля входу в Київський політехнічний інститут встановлено пам'ятник представникам радянської інтелігенції, які віддали життя в боротьбі з фашистськими загарбниками.

На фото: фрагмент цього пам'ятника.

Фото І. Щербанюка.

ЯК Я СТАВ ЧЕРВОНОАРМІЙЦЕМ

СПОГАД

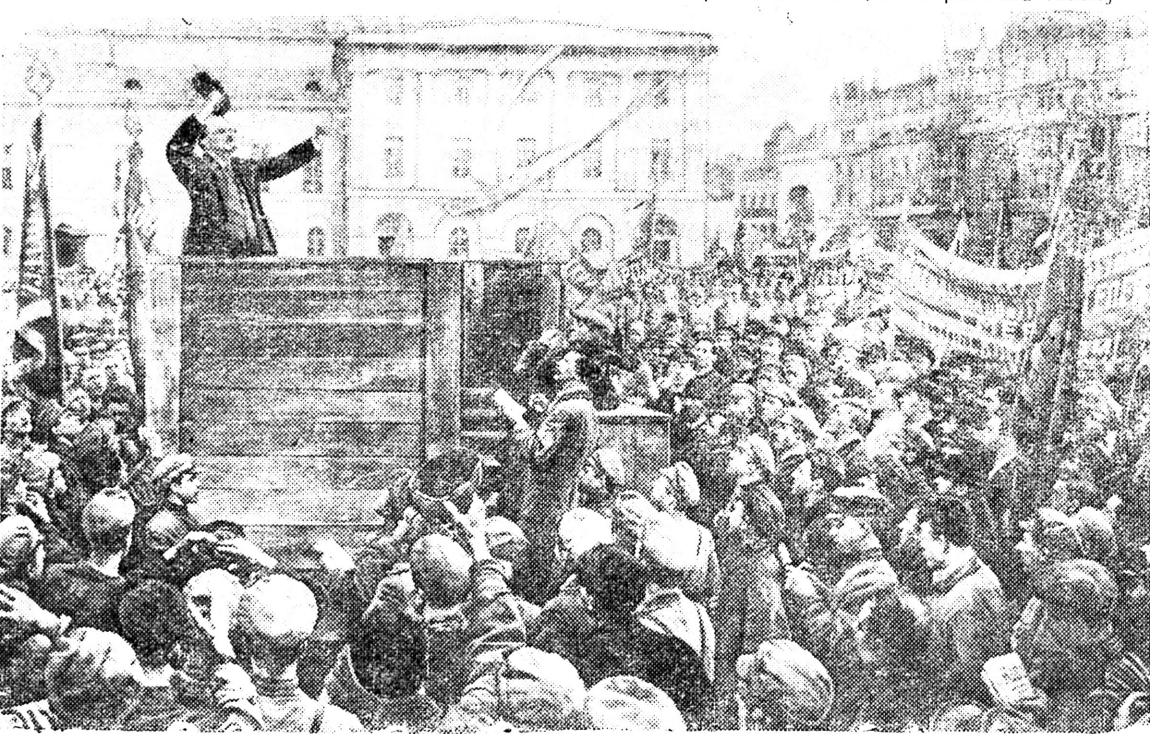
ний. Окопи й баби можуть копати. Записуєш в наш загін. Разом битимемо білогвардійських гадів, — і, вдаривши стрелами під боки коней, вихором понеслися степом.

А я, не вірячи їх словам, ще довго стояв розгублений і дивився їм услід. Ідучи дорогою додому, твердо вирішив піти наступного дня в ревком і все

чись, що той відмовить, я з благанням дивився на нього і, певно, на моєму обличчі було написано багато більше, ніж на тому невеличкому жовтому шматкові паперу. Його серйозне обличчя враз пом'якшало. Дізнавшись, що перед ним глухий, він написав мені на звороті

у командира провідати свою сім'ю.

Односельчани зустріли мене з радістю. Особливо дивували їх мій червоноармійський одяг, а Костя Гуторов, теж глухий, з яким я товаришував ще з дитинства і який був добрим шевцем, почав прохати мене взяти його з собою. Про бажання Кості я розповів своєму

Виступ В. І. Леніна 5 травня 1920 року на Театральній площі перед військами, які відправляються на польський фронт. (Фотохроніка РГАСУ).

ж такі спробувати добровольцем записатись на фронт.

У дворі ревкому до двох столів, за якими сиділо троє військових, стояла довга вервечка чоловіків та хлопців. Одні ще записувались, інші вже стояли в черзі, щоб отримати зброю. Озброєні шикувались в шеренги, уважно слухали напутнє слово своїх командирів, потім

ті заяви кілька запитань. Відповідь моя на них була твердою:

— Не боюся. Знаю, на що йду.

Радощам моїм не було меж, коли я побачив, як він, порадившись ще з двома військовими, записав і моє прізвище в

командирів. А через два дні привів Костю у військову частину. Так і залишився він у нас. Шив нове та лагодив старе взуття. І досить скоро став улюбленцем всього загону. Проїшли ми з ним поруч майже всю громадянську війну. Визволяли від денікінців Донбас, Харків, Воронеж. Давно те було, ще на зорі великих завоювань Радянської влади. Але й досі не можу без хвилювання згадувати тих важких для нашого народу часів.

А. МОСКАЛЕНКО.
Пенсіонер.

с. Павлівка, Мар'їнський район, Донецької області.

І. КЛЕЙМАН.

Наш нештат. кор.

м. Хмельницький.

ЗВІТНІ І ВИБОРНІ В ТОВАРИСТВІ ГЛУХИХ УКРАЇНИ

Звітно-виборна кампанія УТОГ на Львівщині була почата ще в грудні 1967 року. На протязі грудня було проведено 64 звітно-виборних зборів первинних організацій УТОГ. Збори проведено у всіх 83 первинних організаціях і тепер проводяться міські, районні і міжрайонні конференції УТОГ.

Ця звітно-виборна кампанія не схожа ні на одну з минулих як по організаційному рівню, так і по активності членів УТОГ — учасників зборів і конференцій. Політичне і трудове піднесення, що виникло серед членів обласної організації в період підготовки до святкування 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, мало величезний вплив на весь хід кампанії.

Всі делегати збиралися на збори і конференції у назначений час, незважаючи на метель і снігові заноси.

Ось, наприклад, конференція в найвіддаленішому від м. Львова, розташованому в Карпатах,

ЗРОСТАЄ СВІДОМІСТЬ

труднодоступному, особливо в взимку, Турківському районі.

Говорячи про свою успішну працю в лісхозах і радгоспах, делегати доповідали на конференції про те, як і з чим вони зустріли славне 50-річчя Великого Жовтня, порушили питання про необхідність відкриття у Турках клубу глухих. «Нам потрібен клуб, де ми могли б зібратися, поговорити між собою, дізнатися про події в нашій країні та за кордоном», — сказав столяр М. Бегей.

Про бажання жити повнокровним творчим життям, вчитися і ні в чому не відставати від всіх трудящих нашої країни також говорили делегати конференції Радехівського міжрайонного відділу УТОГ. Тракторист колгоспу «Комуніст» Кам'янсько-Бузького району, ударник комуністичної праці М. Мазяр зажадав від керівників МРВ більшої уваги до культурного життя глухих, які живуть в селах.

Бродівське учбово-виробниче підприємство знають як поставачальника добротних меблів. На ньому працює дружний колектив. Багато говорили делегати про виробничі справи, про хід соціалістичного змагання за дострокове виконання п'ятирічки, відзначили недоліки на УВП, поставили вимогу дальшого удосконалювання виробництва.

«Для цього насамперед треба, — сказав бригадир столярів М. Магола, — почати спорудження нової будівлі нашого підприємства. Старе приміщення з наявним устаткуванням вже не забезпечує дальшого розвитку виробництва».

На конференціях і зборах в гірських Турках і в сільськогосподарських районах — Радехівському, Нестеровському, Золочівському, Сокальському, і в промислових містах — Бориславі, Дрогобичі, Миколаєві, Новому Роздолі — всюди було наче видно, як зростає свідомість глухих трудівників, як підвищилась їх відповідальність за свою роботу, за роботу свого підприємства чи колгоспу, за всю діяльність нашого Товариства.

О. ШАЛОВ.

Інструктор Львівського обласного відділу УТОГ.

ЛЮДИНА напружено спостерігає, як рівномірно працює токарний верстат. Спіралю виповзає тоненька стружка, яка, покрутившись у повітрі і не знайшовши собі опори, падає в ящик.

Натруджені руки токаря справно тримають важелі конусів, а очі пильно стежать за рухом супорта.

Зайшовши в гараж вантажного автопідприємства в одній важливій справі від Олександрійського міжрайонного відділу УТОГ, я мимоволі замислювався роботою глухого Якова Омеляновича Малиренка, який металлообробній справі віддав 27 років. Багато секретів знає Яков Омелянович. Це мабуть

пункти станції Рутченково Донецької області, в Джамбулі та інших містах.

Повернувшись в рідне місто Олександрію, Я. Малиренко пішов працювати на автобазу. Десятки грамот, цінних подарунків, подяк, які він одержав, — це свідчення самовідданої праці і почуття високого обо-

НЕЛЕГКИМ ШЛЯХОМ

тому з-під його різця завжди виходять деталі високої якості. Недарма глухому доручають завжди важливі і термінові завдання.

Завідуючий автогаражом Г. Соловйов в розмові розповів, що глухий Я. Малиренко звик до всіх працівників, а декого навіть навчив міміки і дактильної азбуки.

Багато життєвих випробувань випало на долю Якова Малиренка. Трудитись почав у 1941 році, тоді коли фашистська Німеччина віроломно напала на нашу Батьківщину і мирне життя було перерване війною. Спочатку працював у евако-

в'язку перед Батьківщиною.

Я. Малиренко не лише сумлінний виробничник на автопідприємстві, але й активний фотоаматор. У вільний від роботи час він з фотоапаратом ходить на «полювання». За кращі фотознімки на обласному і республіканському конкурсах був нагороджений цінними подарунками.

Нещодавно на звітно-виборних зборах членів УТОГ йому виявили високе довіря, вибравши делегатом на Х Олександрійську міжрайонну конференцію УТОГ.

Л. ОВЧАРЕНКО.

Наш нештат. кор.

м. Олександрія.

ПРАЦЮВАТИ—ЯК НАШІ ПЕРЕДОВИКИ!

Виїзна редакція
газети

наше
ЖИТТЯ

На Львівському УВП-1

XXIII З'їзд ПАРТІЇ ПІДКРЕСЛИВ, ЩО НЕОБХІДНО НАВЧИТИ СПОЧАТКУ БІЛЬШІСТЬ, А ПОТІМ І ВСІХ ТРУДЯЩИХ ПРАЦЮВАТИ ТАК, ЯК ПРАЦЮЮТЬ СЬОГОДНІ НАШІ СЛАВНІ ПЕРЕДОВИКИ, МАЙСТРИ ПРАЦІ. БОРОТЬБА ЗА ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ—ЦЕ ПЕРШ ЗА ВСЕ ЦІЛЕСПРЯМОВАНЕ ПОШИРЕННЯ НАЙБІЛЬШ УДОСКОНАЛЕНИХ ПРИЙОМІВ ПРАЦІ, НАГРОМАДЖЕНИХ НОВАТОРАМИ.

НИЖЧЕ МИ РОЗПОВІДАЄМО ПРО УСПІХИ ВИРОБНИЧНИКІВ ПЕРЕДОВОГО ЛЬВІВСЬКОГО УЧОВО-ВИРОБНИЧОГО ПІДПРИЄМСТВА № 1.

ПРАЦЮВАТИМЕМО ПО-НОВОМУ

Після введення в експлуатацію нового швейного корпусу з пошивними конвеєрами наше підприємство значно підвищило продуктивність праці, обсяг виробництва і нагородженість, ставши передовою фабрикою з високою культурою виробництва.

Звітний 1967 рік підприємство закінчило із значним перевиконанням основних показників. Так, план реалізації виконано на 140 процентів, а в порівнянні з 1966 роком—на 164,8 процента. План по нагородженню виконано на 157 процентів.

Рентабельність збільшена на 40 процентів. Зростання продуктивності праці одного працюючого промислово-виробничого персоналу складає 7,2 процента до плану, а у порів-

нянні з 1966 роком—на 19,3 процента.

Економія від зниження собівартості становить 62,0 тис. карбованців, а від збільшення процента випуску першосортної продукції у відношенні до плану—1,8 тис. карбованців. Річний план виконано достроково, 11 грудня.

На честь 50-річчя Радянської влади всі взяті підвищені соціалістичні зобов'язання значно перевиконано. Партія та уряд високо оцінили досягнення підприємства, вручивши колективу на вічне зберігання пам'ятний Червоний прапор.

Починаючи з 1 квітня 1968 року у нас передбачається перехід підприємства на нову систему планування і економічного стимулювання.

Безперечно, щоб успішно

справитися із завданнями, які будуть в нових умовах, треба належно підготуватися. З цією метою розроблено і затверджено план роботи постійно діючої комісії по підготовці підприємства до переходу на нову систему, куди увійшли інженерно-технічні працівники і передовики виробництва.

Особливу увагу приділяємо аналізу показників праці підприємства з метою виявлення резервів для дальшого зростання виробництва. Вже багато зроблено в цьому напрямку. Перевірено все установлене і неустановлене устаткування. Тепер ми вже реалізували 50 одиниць зайвого устаткування. Частину ж, яка не підлягає відновленню,—списали.

Проводиться аналіз рентабельності продукції, яка випускається, з метою виявлення збиткової продукції, розробляються заходи по підвищенню рентабельності окремих виробів і покращанню їх якості.

Розроблено норматив оптимальних заділів незавершеного виробництва, який забезпечуватиме ритмічний випуск продукції.

Та все ж нам треба ще багато зробити для повної підготовки підприємства до праці в нових умовах.

Г. ГОРПАЧ.
Старший економіст.

На Львівському УВП-1 добре поставлена політико-виховна робота. До послуг виробничників червоний куток, бібліотека.

На фото: молоді виробничники після роботи прийшли в бібліотеку почитати газети, взяти цікаву книжку.

Фото І. Щербанюка.

ЗАПАЛЮЮЧИЙ ПРИКЛАД КОМУНІСТІВ

У тому, що наше підприємство завоювало у ювілейному соціалістичному змаганні підприємств системи УТОГ перше місце, заслуга всього колективу і в першу чергу комуністів, комсомольців, які подавали запалюючий приклад всім трудівникам. Саме члени партії і комсомольці завжди перебували на найвідповідальніших ділянках, виконуючи найскладніші завдання. Саме вони були передовиками змагання, словом і ділом надихали людей віддавати Батьківщині всі свої сили і уміння. Без особистого прикладу комуністів у праці, без тієї організаторської і роз'яснювальної роботи, яку вони провадили серед робітників, ми не змогли б вивести підприємство в передові, зробити його зразковим.

А брати приклад у нас є з кого і вчитися у комуністів є чому.

Авангардну роль у виробничій і громадсько-масовій роботі займають комуністи підприємства Ф. Антонова, О. Ксенофонта, Е. Кунтій та багато інших.

Неабиякого значення в переджовтневі дні надавалося налагодженню соціалістичного змагання серед всього колективу. Змагалися між собою робітники і робітниці, бригади. У горнілі цього змагання народжувалося нове, прогресивне, яке давало людям силу і розуміння того, як треба працювати. Незабаром перша і друга швейні бригади завоювали право назива-

ватися бригадами комуністичної праці.

Відмінні виробничі показники виявили швеї Л. Оленяк, Т. Пінчук, М. Сіренко, Я. Сельвєстр, С. Васюк, слюсар Н. Чайковський та багато інших.

Загальній справі боротьби за виконання плану підприємством і випуску високоякісної продукції була підпорядкована націона агітація і стінна преса. Підсумки соціалістичного змагання, а також важливі питання виробничої і виховної роботи серед трудящих повсякчасно висвітлювались на шпальтах стінної газети фабрики, редактором якої є комуніст Л. Алфімова.

Важливі виробничі питання завжди обговорювались в колективі, на виробничих нарадах. І треба сказати, що великі зрушення в усьому нам дала боротьба за високу культуру виробництва. Колектив вийшов переможцем у цій боротьбі, зайнявши перше місце серед підприємств системи УТОГ.

Взятого виробничого темпу ми не збавляємо і в новому році. Партійна організація і надалі мобілізуватиме трудящих на успішне виконання завдань. В цьому—її обов'язок і покликання.

М. ЛЕВЧЕНКО.
Секретар партійної організації.

КОЛЕКТИВ ЗРОБИТЬ ВСЕ

Наша бригада комуністичної праці № 2 з великим ентузіазмом стала на ленінську трудову вахту.

Ми взяли зобов'язання виконати п'ятирічний план бригади до 7 листопада 1970 року, а план 1968 року—до 15 грудня; щомісяця виконувати план не менш як на 105 процентів. Продовжуємо також змагання за високу культуру виробництва.

У 1967 році наша бригада працювала так, що завоювала звання бригади комуністичної праці. А в 1968 році ми прагнемо працювати ще краще, приділяючи багато уваги поліпшенню якості виробів, організуючи передачу досвіду робітниць вищої кваліфікації молодим.

1968 рік знаменний тим, що

в ньому відзначається 35-річчя Українського товариства глухих. Відбудеться черговий з'їзд УТОГ. Ці важливі події також будуть стимулом для кращої праці в цьому році.

Майже два десятиріччя працюю я на Львівському УВП-1. Тут я навчилася працювати, тут почала брати участь у громадській роботі, тут зрозуміла велику силу колективу, який спільно береться за важливу справу і дружно доводить її до кінця. Так і тепер: наш колектив, змагаючись за гідну зустріч 100-річчя від дня народження Ілліча, зробить все, за що візьметься.

Н. ПОВАЖУК.
Швея бригади № 2, член бюро первинної організації УТОГ, ударник комуністичної праці.

ПУЛЬС ЄДИНОЇ РОДИНИ

Виконано одне зобов'язання. І життя вимагає нового. Зважаються умови, переглядаються думки, щоб все, до дрібниць, було обгрунтованим, реальним, щоб від того була користь підприємству і людям. А якщо ти попереду, то й вимагається від тебе більше.

Львів'яни врахували це. У новому році нові й плани, ширші горизонти. Ось про це: підприємство випускає 6 фасонів швейних виробів. До весняно-літнього сезону буде освоєно ще 3. Виконати п'ятирічний план намічено до 53-х роковин Великого Жовтня, тобто до 7 листопада 1970 року, а план нинішнього року—до 15 грудня 1968 року і випустити продукції понад план на 20 тис. карбованців.

І вже розгін взято. Підсумки першого місяця нового року показують, що планові завдання за всіма показниками перевиконано. Їх здійснюють люди праці, для їх держання створені всі умови, побудовано цей чудовий багатоповерховий виробничий будинок і встановлено сучасні механізми...

...У підготовчій дільниці тихо і спокійно. На весь поверх працює з десяток людей. Та са-

ме звідси починається пульс підприємства, його життя. Майстер дільниці Б. Ганишин радіо повідомляє, що дільниця виконала план січня на 111 процентів.

Біля промірного верстата перевіряє тканину П. Гаврилова. Найменший дефект помітила вона—і тоді брак буде обов'язково відзначено, на якому він метрі. Не перший рік працює на підприємстві Поліна Федорівна, шанують тут її і поважають, як хорошу робітницю. Саме тому її ім'я занесено до Книги пошани.

Покищо на виявленні дефектів працює два верстатни. За зміну вони пропускають до 7000 метрів.

Закрійна дільниця теж має неабиякі успіхи у першому місяці нового року. Та й в цьому нема нічого дивного. Бо тут є такі робітники, як Ю. Рижко. Юрій Андрійович встигає за зміну перевиконати завдання і навчає працювати на електронній машині Марушак.

Або візьміть обміловщика Т.

Луценка. Він—старий член Товариства. Теодору Ярославовичу 72 роки. А працює з молодечим запалом, щоденно виконуючи норми виробітку на 120—130 процентів.

Та не лише планами захоплюються люди. Якість та інші важливі справи для них є також близькими. Тут, у закрійному цеху, виписується маршрутка, яка іде у цех пошиву. За столом, де приймають крій, висить плакат: «Бригадир! Уважно перевіряй якість і кількість крою». Часто буває так, що залишаються клаптики матерії. Що з ними робити? Своїми силами зробили верстат, на якому друкують ярлики. І тепер оті клаптики більше не викидаються на смітник.

Швейний цех людний. В ньому дуже багато світла, руху. В очі зразу ж кидається гасло: «Всі резерви—у план п'ятирічки!».

Планом п'ятирічки нині проїняті всі робітники підприємства. А щоб це не були одні слова, підкріплюють заклик ділом.

Ось бригада комуністичної праці Ф. Антонової. План січня бригада виконала на 110 процентів. Щомісяця понад план випускають понад 200 сорочок. Почесне звання носить і бригада, де зміним майстром Г. Курилас. У цій бригаді такі ж чудові показники, як і в бригаді Ф. Антонової.

Приклад передовиків підприємства наслідують швеї інших бригад, які борються за право називатися бригадами комуністичної праці. Взяти, наприклад, бригаду, де зміним майстром працює Т. Пінчук. Щомісяця понад план швеї виготовляють 3500 трусів і 220 сорочок. Виходить, зуміли знайти приховані резерви для підвищення продуктивності праці.

Поруч із швейним цехом розміщена невеличка кімната, на якій висить табличка: «Майстерня». Нічого тут такого особливого немає, що привертало б до себе увагу. Інколи тут навіть нікого і не буває. Але від людей, що працюють тут, іноді залежить той ритм,

те життя, той рух, яким охоплене підприємство. Саме сюди звертаються, коли стали машини, коли їх необхідно налагодити. І Л. Лихітенко, Я. Васюк завжди готові це зробити.

Хорошій роботі, доброму настроєві людей покликано на підприємстві служити все. І чистота в приміщеннях, і медичний пункт, якому тут відведено кілька кімнат, і кафетерій, де можна купити різноманітні холодні і гарячі страви. Навіть враховано й те, як бути з тими, хто бере їжу з собою. Для них відведена простора кімната, де під час перерви можна попоїсти. А вже потім послухати бесіду, почитати газету, журнал.

Справді, у наших передовиків є чому повчитися. Повчаться тому, як працювати і як піклуватися про людину праці.

І. ГАЙ.
Спец. кор. «Нашого життя».

наше
ЖИТТЯ 3

17 лютого 1968 року.

Крокодил—утоговець НА ПАПЕРІ СПРАВНО, А...

І знову відродження. На цей раз Крокодил завітав до Харкова.

Не дивлячись, лише по одних паперах, диплом і третє місце присудили за культуру виробництва Харківському УВП-2. А тут скрізь сміття: на верстатах і під ними. Та це нікого не турбує. Диплом вже є.

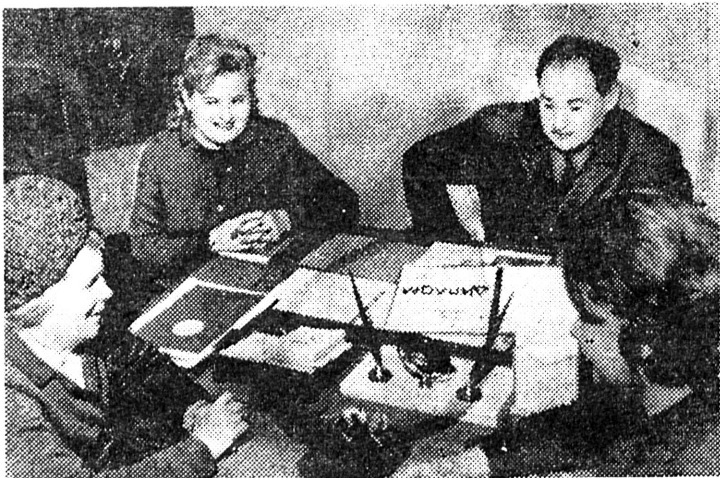
Побувавши тут, Крокодил все, що побачив, сфотографував і описав. Дивіться, читайте і «на вуса мотайте».

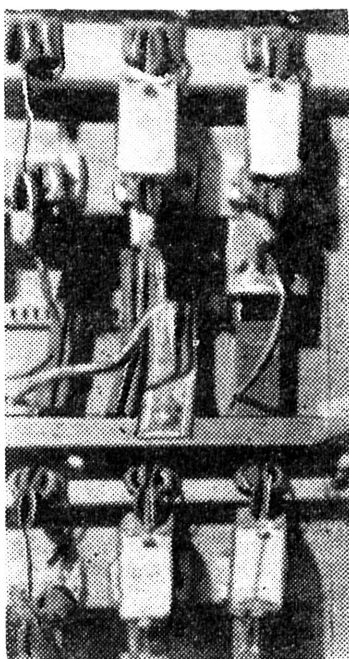
Знов всюди обрізки тканини, грязюка на столах і під верстатами.

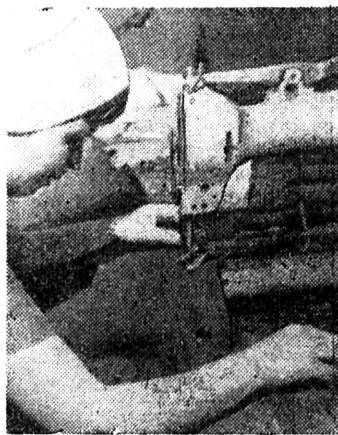
На цегляному блоці стоїть прас важкий, гарячий.

Радість перемоги. Присудили третє місце, а з ним — і диплом.

В електророзбірках — перемички, або, як кажуть, «жучки».

На гудзикових машинах немає захисних екранів.

Гардини, лозунги, вазони...
Собрали с пола грязи фуру.
К столам мешочки прикрепили,
раздали всем косынки
И доложили: «Есть культура!»
Не глядя, по одним бумажкам
Им место третє присудили,
Диплом, с ним премию.
Победа!!!
...И о культуре позабыли.

Опять вкруг обрезки ткани,
Пускай себе висят мешочки:
Грязь на столах и под
станками,—
Все повернулось к прежней
точке.

Утюг увесистый, горячий
Стоит на блоке исполниском.
Наверно, здесь готовят смену
Для чемпионов Жаботинских.

На пуговичных нет экранов,
В электроразборках — перемычки,
К рубильнику не дотянутся.
К чему волнения?
Важны птички.

ГРОШОВА ВІДОМІСТЬ ТЕРПИТЬ

Здивувався Крокодил та ще й як, коли завітав до Житомирського будинку культури глухих.

— Ну, як тут, у вас справи? Працюєте?

— Все гаразд. При Будинку культури організовано різні гуртки художньої самодіяльності. І працюють вони своєчасно. Не вірите? Ось, гляньте.

Перед Крокодилем поклали таблицю, підписану для оплати погодинної роботи керівників гуртків.

— Дійсно, все гаразд, — сказав Крокодил. — Ось відмічено, що на баяні акомпанувала Л. Фурман і гроші одержала.

Після перевірки вияснилось, що баянист протягом минулого року не мала журналу обліку роботи. Іноді не ступала в Бу-

динок культури і ногою, а зарплату їй нараховували регулярно.

Коли заглянули в журнал реєстрації гурткової роботи, то з'ясувалось, що в кінці березня минулого року не проводились заняття драматичного гуртка, яким керує А. Онистратенко. А оплата йому нараховувалась

щоденно за кожні чотири години. В травні зазначено, що заняття проводились по три години в день, а в таблиці — чотири години. В жовтні за два дні приписано по одній годині. Журнал обліку драмгурткової роботи ведеться досить небдливо, з безліччю виправлень.

Подібне побачив Крокодил і в Ровенському будинку культури. Тут таким же чином нараховували зарплату за приписаною годину керівникам спортивного і танцювального гуртків тт. Громадченку і Масализі та баянисту тов. Куликівському. Більше того, згідно з таблицею позаминулого року були випадки, коли Масалига проводив заняття танцювального гуртка... опівночі. Хоча Будинок культури зачиняється о 22-й годині.

Ось так дуплять карбованці й тихесенько собі усміхаються, дивлячись, як в клубах весілу таблиці складають та відомості на зарплату підписують.

КРАЩИМ ФІЛЬМАМ — ДИПЛОМИ

У Івано-Франківську проводився обласний огляд — конкурс аматорських кінофільмів, присвячених 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні.

Приймала участь в огляді також любительська кіностудія Івано-Франківського будинку культури глухих. Кращими ви-

знано фільм-спектакль «Сині роси» та «Святковий ранок», яким присуджено дипломи першого ступеня та грошові премії.

Високу оцінку дала цим фільмам обласна газета, де зазначено, що гра артистів, позбавлених слуху, приваблива, безпосередня. Газета відмічає

також незвичайну працьовитість режисера-постановника фільмів О. Остаповича, про досить вдале гармонійне поєднання операторської майстерності з ідейним задумом режисера.

О. КРАЙКІВСЬКИЙ.
Наш нештат. кор.
м. Івано-Франківськ.

Подяка споживача

На Вінницьке учбово-виробниче підприємство глухих прийшов лист. Учителька-пенсіонерка М. Колос з села Печера Тульчинського району писала, що не змогла купити у місцевому магазині теплої трикотажної білизни і просила працівників УВП підібрати та вислати їй поштою потрібну білизну.

Людині потрібна допомога. І цю допомогу їй надано. Працівники підприємства підібрали білизну потрібних розмірів і надіслали вчительці.

Нещодавно на адресу підприємства прийшов другий лист від М. Колос. Вона щиро подякувала за чуйне і тепле ставлення до людей, за добру якість виробів. Попросила вона надіслати таку ж білизну для її рідних. Дирекція підприємства задовольнила і це прохання.

Лист старої вчительки свідчить про те, що боротьба за покращення якості продукції на підприємстві дає вагомий наслідок. На підприємстві значно покращані показники по якості виробів, розширений їх асортимент. Цьому в значній мірі сприяли переведення УВП на нову систему планування та економічного стимулювання і участь його в огляді за культурою виробництва.

М. НИРОВ.
Наш нештат. кор.
м. Вінниця.

Вечір у школі

В Івано-Франківській школі робітничої молоді для глухих відбувся «Голубий вогник». З великим інтересом прослухала молодь розповідь завуча школи О. Яциківської про злиденне життя глухих в дореволюційні часи. Після доповіді відбувся концерт.

Н. КОНВАЛЮК.

Конкурс любителів шахової гри

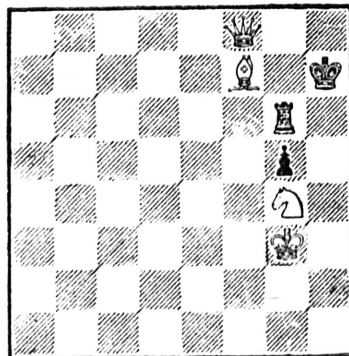
Редакція газети «Наше життя» розпочинає конкурс любителів шахів. Завдання конкурсу вміщуватимуться на шпальтах газети протягом найближчого часу. Кожен тур (а їх буде п'ять) складатиметься з двох завдань, етюдів чи комбінацій і двох запитань.

За кожну вірну відповідь на

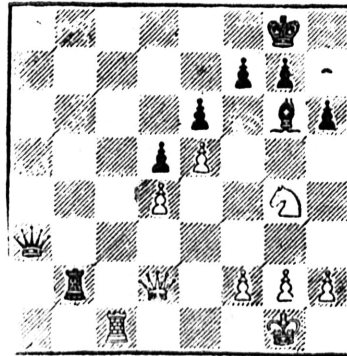
запитання зараховуватиметься 1 очко, за правильно розв'язане двоходове завдання або комбінацію — 2, за триходову — 3, етюд — 4 очки. Строк розв'язання завдань кожного туру — два тижні по поштовому штемпелю на конверті листа.

Переможців конкурсу чекають грамоти і цінні призи.

ПЕРШИЙ ТУР ЗАВДАННЯ

Мат за два ходи

Білі починають і виграють

ЗАПИТАННЯ

1. Назвіть перших чемпіонів світу, СРСР, України з шахів серед чоловіків та жінок.

2. Назвіть видатних шахістів минулого і сучасності — відомого композитора, музиканта-віконавця, вченого-філософа.

Чекаємо Ваших відповідей, любителі шахів.

Завдання № 5, надруковане в газеті «Наше життя» від 13 січня, розв'язується ходом: 1.Kd6—f5.

Редактор В. ПІТЕНКО.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.